

Bijlage

Jurisprudentie 2012 Europees Hof voor de Rechten van de Mens

I. Inleiding

Onderstaand volgen algemene gegevens met betrekking tot Nederlandse zaken voor het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: "het Hof") in het jaar 2012 (Deel II), samenvattingen van uitspraken (*judgments*) in zaken tegen Nederland uit dat jaar (Deel III), alsmede samenvattingen van gemotiveerde beslissingen (*decisions*) tot niet-ontvankelijkheid en tot schrapping van de rol (Deel IV). Vervolgens is een lijst van Nederlandse zaken opgenomen die op de agenda staan van het Comité van Ministers van de Raad van Europa in het kader van het toezicht op de tenuitvoerlegging van Hofuitspraken op grond van artikel 46, tweede lid, van het EVRM (Deel V). Ook is een overzicht toegevoegd van in 2012 genomen maatregelen tot tenuitvoerlegging van Hofuitspraken die dateren van vóór dat jaar (Deel VI). Tot slot is de aard van de aan de Regering gecommuniceerde Hofzaken in grafieken weergegeven (deel VII). Uitspraken en beslissingen zijn steeds gerangschikt naar datum en zijn alle te vinden op de website van het Hof, www.echr.coe.int.

II. Algemene gegevens met betrekking tot Nederlandse zaken

In het jaar 2012 werden door het Hof met betrekking tot klachten tegen Nederland

- 838 nieuwe verzoekschriften ontvangen (2011: 915);
- 859 verzoekschriften niet-ontvankelijk verklaard en/of van de rol geschrapt (2011: 485);
- 1 klacht ontvankelijk verklaard (2011: 0);
- 44 verzoekschriften aan de Regering ter kennis gebracht (2011: 20); en
- 7 uitspraken gedaan (2011: 6).
- 1 schikking (2011: 0)

De genoemde uitspraken betroffen

- 6 keer de constatering dat het EVRM was geschonden; (2011: 4) en
- 1 keer de constatering dat het EVRM niet was geschonden (2011: 2).

Het totaal aantal bij het Hof aanhangige verzoekschriften in Nederlandse zaken bedroeg

- 1.482 op 1 januari 2012 (2011: 1.334) en
- 1.242 op 31 december 2012 (2011: 1.482).

Voorts zijn in 2012 door het Hof 179 verzoeken tot het treffen van een voorlopige maatregel ontvangen, waarvan er

- 164 zijn afgewezen; (2011: 250)
- 15 zijn toegewezen (2011: 37).

Van de zaken die tot en met 31 december 2012 aan de Regering zijn toegezonden, hetzij voor het maken van opmerkingen (*observations*) hetzij voor het beantwoorden van vragen, en die thans nog aanhangig zijn hebben er

- 153 betrekking op het vreemdelingenrecht (2011: 234)
- 20 betrekking op het strafrecht; (2011: 29)
- 6 betrekking op het bestuursrecht (2011: 1)
- 2 betrekking op het civiel recht; (2011: 0).

III. Uitspraken (*judgments*)

G.R. (22251/07, 10 januari 2012)

Klager, van Afghaanse nationaliteit, heeft evenals zijn vrouw en twee kinderen asiel aangevraagd in Nederland. De aan klager verleende verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd is ingetrokken omdat er ernstige redenen zijn om te veronderstellen dat klager verantwoordelijk is te houden voor handelingen als bedoeld in artikel 1F van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen. Na verkrijging van de Nederlandse nationaliteit door zijn vrouw en kinderen heeft klager een verblijfsvergunning voor gezinshereniging aangevraagd. Aan deze aanvraag was een administratieve bijdrage ter hoogte van € 830 verbonden. Klager vroeg ontheffing van de bijdrage omdat hij over onvoldoende financiële middelen beschikte. De Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie eiste een verklaring over het inkomen en bewijs dat klager en zijn echtgenote zich voldoende hadden ingespannen om gelden beschikbaar te krijgen om de legeskosten te betalen. Wegens uitblijven daarvan heeft de Minister de aanvraag voor een verblijfsvergunning buiten behandeling gesteld. De rechtbank is vervolgens tot het oordeel gekomen dat de aanvraag met juistheid buiten behandeling is gesteld. Klager stelt dat de financiële voorwaarde hem hinderde in de hereniging met zijn gezin en beriep zich daarbij op zijn recht op familieleven als bedoeld in artikel 8 EVRM.

Het Hof beoordeelt de klacht ambtshalve op basis van het recht op een effectief rechtsmiddel als bedoeld in artikel 13 EVRM. Het Hof is van oordeel dat het feit dat klagers echtgenote een bijstandsuitkering ontving voldoende duidelijk maakte dat klager niet in staat was een bedrag van € 830 aan legeskosten te betalen. De door de Minister aanvullend vereiste bewijsmiddelen om aan te tonen dat zij niet aan het legesvereiste konden voldoen zouden daaraan niets kunnen toe- of afdoen, temeer nu de bijstandsuitkering door dezelfde de gemeente verstrekt werd en deze alleen wordt verstrekt aan personen die niet zelf in de noodzakelijke kosten voor levensonderhoud kunnen voorzien. Het Hof vindt dan ook dat sprake is van een extreem formalistische houding van de Minister, welke ertoe heeft geleid dat klager ten onrechte is afgehouden van de ontheffingsmogelijkheid. Het Hof is bovendien van oordeel dat de legeskosten in geen verhouding staan tot het inkomen van de familie van klager. Het Hof constateert dan ook een schending van artikel 13 EVRM.

Op 6 juni 2012 is klager te kennen gegeven dat hem de legeskosten worden kwijtgescholden. Bij brief van 13 april 2012 informeerde de Minister voor Immigratie, Integratie en Asiel de Tweede Kamer dat met ingang van de datum van de Hofuitspraak een nieuw legestartief van € 250 werd ingevoerd voor aanvragers van een machtiging tot voorlopig verblijf of verblijfsvergunning regulier indien verblijf wordt beoogd bij een hoofdpersoon die een uitkering op grond van de Wet werk en bijstand ontvangt. Het verlaagde legestartief komt naast de bestaande vrijstellingsregeling van de leges. Deze vrijstellingsregeling is tevens aangepast, per 1 juli 2012. Niet langer wordt van de hoofdpersoon verlangd dat hij in de afgelopen drie jaar alles in het werk heeft gesteld om over de vereiste middelen te beschikken.

Romet (7094/06, 14 februari 2012)

Klagers rijbewijs was gestolen. Na melding van de diefstal werden er, zonder voorafgaande toestemming van klager, 1.737 motorvoertuigen op zijn naam geregistreerd. Deze registratie had tot gevolg dat klager werd vervolgd, beboet en gegijzeld wegens verkeersovertredingen welke hij niet had begaan. Daarnaast was klager belastingplichtig over deze auto's en verloor hij de aanspraak op bijstandsuitkeringen omdat zijn financiële middelen als aanzienlijk werden beschouwd gezien het aantal op zijn naam geregistreerde auto's. Deze feiten vonden plaats tussen de melding van de diefstal en de toekenning van een nieuw rijbewijs. Klager ondernam diverse pogingen om de situatie recht te zetten, waaronder een beroep op het gerechtshof Amsterdam met als doel de verantwoordelijken vervolgen. Het gerechtshof oordeelde dat teveel tijd verstreken was om de situatie te kunnen onderzoeken. De Rijksdienst voor het Wegverkeer weigerde, met een beroep op de rechtszekerheid, de registraties met terugwerkende kracht te annuleren. Klagers beroep bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State werd afgewezen. Klager stelt bij het Hof dat de mogelijkheid tot fraudeleus gebruik van zijn naam en rijbewijs heeft geleid tot een inbreuk op zijn recht op een privéleven, neergelegd in artikel 8 EVRM, welke niet was voorzien bij de wet. De Regering stelt dat klager zich had kunnen wapenen tegen het misbruik door eerder een nieuw rijbewijs aan te vragen.

Het Hof stelt dat het uitblijven van de ongeldigheid van het rijbewijs, na de melding van diefstal, een inbreuk is op het privéleven van klager, nu dit de mogelijkheid opende dat vreemden gebruik maakten van de identiteit van klager. Het Hof stelt dat de autoriteiten na de melding op de hoogte konden zijn van het onbevoegde gebruik van het rijbewijs en dat, nadat een nieuw rijbewijs eenmaal was toegekend, er geen onwettige registraties meer hebben plaatsgevonden. Het Hof is er niet van overtuigd dat deze toekenning niet onmiddellijk na de melding van diefstal had kunnen plaatsvinden. Ook al vond de inbreuk op het privéleven zijn grondslag in de wet, deze werd door het Hof niet noodzakelijk geacht. Het Hof concludeert tot schending van artikel 8 EVRM en draagt de Staat op klager een bedrag van € 9.000 aan immateriële schade te vergoeden.

Alle nadelige effecten voor klager van de onwettige registraties zijn, hetzij door de rechter, hetzij door de betrokken autoriteiten, ongedaan gemaakt. Omdat de

Wegenverkeerswet reeds in 2006 is aangepast in de zin dat een rijbewijs ongeldig wordt zodra het als vermist is opgegeven, zullen de feiten uit de onderhavige zaak zich niet kunnen herhalen.

Van der Heijden (42857/05, 3 april 2012)

Klaagster werd gedwongen te getuigen in de strafzaak tegen haar van moord verdachte levenspartner. Toen zij dit weigerde is zij op last van de rechtbank dertien dagen in gijzeling gehouden. Zij stelt dat het feit dat zij verplicht werd gesteld om middels haar getuigenis bewijs te leveren in het strafproces van haar partner een schending oplevert van haar recht op familielevens (artikel 8 EVRM). Daarnaast stelt zij te zijn gediscrimineerd in het genot van haar recht op familielevens daar zij, in tegenstelling tot getrouwde of geregistreerde partners, geen gebruik kon maken van het verschoningsrecht voor naasten, opgenomen in artikel 217 Wetboek van Strafvordering. Dit levert volgens klaagster een schending op van artikel 14 jo. 8 EVRM.

Het Hof accepteert dat bij klaagster en haar partner sprake is van "familielevens" en dat er inmenging heeft plaatsgevonden in de uitoefening hiervan door klaagster te verplichten te getuigen. Deze inmenging vindt zijn grondslag in de wet (artikel 221 Wetboek van Strafvordering) en dient een legitiem doel, namelijk de bescherming van de samenleving door middel van het vervolgen van misdaden. Het Hof benadrukt dat het een subsidiaire rol speelt in de bescherming van mensenrechten en dat het primair de verantwoordelijkheid van nationale autoriteiten is om een afweging te maken tussen publieke belangen en de rechten van een individu. Bij het maken van die afweging komt aan nationale autoriteiten een zekere "*margin of appreciation*" toe. De omvang hiervan is afhankelijk van de context en kan per zaak verschillen. Waar geen consensus bestaat tussen de lidstaten van de Raad van Europa wat betreft de vraag hoe bepaalde belangen het best beschermd kunnen worden, zal deze marge groter zijn, in het bijzonder waar het morele of ethische kwesties betreft. Het Hof merkt op dat er een grote verscheidenheid bestaat in de manier waarop diverse lidstaten omgaan met het verplicht stellen van getuigenissen. Deze verscheidenheid leidt ertoe dat het Hof de lidstaat *in casu* een grote *margin of appreciation* toekent. Het Hof merkt op dat Nederland, net als veel andere lidstaten, bepaalde categorieën van personen vrijwaart van de plicht te getuigen en dit doet op een overzichtelijke en praktische wijze. Het Hof vindt niet dat aan ongehuwd samenwonen dezelfde rechten moeten worden verbonden als aan een huwelijk of geregistreerd partnerschap. Niet de lengte of aard van de relatie, maar het aangaan van een huwelijks- of partnerschapsovereenkomst is bepalend voor de rechtspositie van de partners. Het feit dat ongehuwd samenwonenden op andere terreinen, zoals belastingen en sociale zekerheid, gelijk worden behandeld als gehuwden, is niet relevant. Niets wijst erop dat klaagster zich niet bewust was van het feit dat het verschoningsrecht slechts kan worden ingeroepen door gehuwden en geregistreerde partners en er stond klaagster niets in de weg om haar relatie te formaliseren door middel van een huwelijk of geregistreerd partnerschap. Om deze reden meent het Hof dat de inmenging in het familielevens van klaagster niet ongerechtvaardigd was. Betreffende de gijzeling merkt het Hof op dat klaagster voldoende rechtsmiddelen ter

beschikking stonden om haar vrijheidsbeneming aan te vechten en dat ook hier geen sprake is van een disproportionele inmenging in de uitoefening van haar rechten voortvloeiend uit artikel 8 EVRM. Het Hof besluit daarom met tien stemmen tegen zeven dat er geen schending van artikel 8 heeft plaatsgevonden. Daar het Hof de essentie van de klacht omtrent de mogelijke schending van artikel 14 jo. 8 EVRM reeds heeft behandeld in zijn overwegingen met betrekking tot artikel 8 ziet het geen reden dit opnieuw te doen.

Emin (28260/07, 29 mei 2012)

Klager, van Bulgaarse nationaliteit, is in 2004 naar Nederland gekomen. Hij heeft nooit een verblijfsvergunning gekregen. In 2006 is klager door de Staatssecretaris van Justitie ongewenst verklaard op grond van misdrijven die eerder door hem waren gepleegd en waarvoor hij was veroordeeld tot een gevangenisstraf van drie jaar. In navolging van een hiertoe strekkend besluit van de Staatssecretaris van Justitie werd klager onmiddellijk na zijn ontslag uit de gevangenis in vreemdelingenbewaring gesteld, in afwachting van zijn uitzetting. Klager ging tegen dit besluit in beroep bij de rechtbank. De rechtbank verklaarde klagers beroep gegrond, omdat tijdens de strafrechtelijke detentie geen uitzettingsactiviteiten hadden plaatsgevonden en daarnaast niet was nagegaan of – gelet op de toetreding van Bulgarije op 1 januari 2007 tot de Europese Unie - voldaan werd aan het communautaire openbare orde begrip waarbij sprake moet zijn van een actuele bedreiging van de openbare orde. Gelet op de eerdere veroordelingen zag de rechtbank aanleiding om de schadevergoeding te matigen tot nihil. Klager stelt dat hem hiermee zijn recht op schadeloosstelling is ontzegd en dat dit in strijd is met artikel 5 lid 5 EVRM.

Het Hof merkt op dat personen die onrechtmatig in vreemdelingenbewaring zijn gesteld op basis van artikel 106 Vreemdelingenwet recht hebben op schadevergoeding. De Regering stelt dat voor klager de mogelijkheid openstond om een civielrechtelijke vordering in te stellen op basis van een onrechtmatige overheidsdaad. Het Hof is echter niet overtuigd dat de uitkomst van een dergelijke procedure anders zou zijn geweest dan de uitkomst van de bestuursrechtelijke procedure die klager gevoerd heeft. Het Hof stelt dat indien vast is komen te staan dat de detentie van een persoon in strijd is met lid 1 tot en met 4 van artikel 5 EVRM, er voor deze persoon automatisch een recht op schadevergoeding ontstaat op basis van artikel 5 lid 5 EVRM. Het door de Nederlandse rechter niet toekennen van een schadevergoeding, nadat reeds was komen vast te staan dat de detentie onrechtmatig was geweest, levert daarom een schending op van artikel 5 lid 5 EVRM.

Klager heeft inmiddels een schadevergoeding van € 480 (6 dagen à € 80) ontvangen.

Vidgen (29353/09, 10 juli 2012)

Klager, van Britse nationaliteit, werd in 2003 door de Rechtbank Utrecht veroordeeld tot een gevangenisstraf van vijf jaar wegens het medeplegen van het opzettelijk buiten het grondgebied van Nederland brengen van een grote hoeveelheid van het verdovende middel XTC. Klager beweert dat zijn recht op een eerlijk proces is

geschonden, omdat zijn veroordeling uitsluitend is gebaseerd op belastende verklaringen van een medeverdachte, 'M', die hij niet als getuige heeft kunnen horen omdat die medeverdachte zich op zijn verschoningsrecht beriep.

Het Hof benadrukt allereerst dat het de Regering niet kan worden verweten dat M. zich op zijn verschoningsrecht heeft beroepen. Vervolgens stelt het Hof vast dat de verklaringen van de M. de 'enige' bewijsmiddelen waren die de opzet van klager aantoonde en derhalve beslissend zijn geweest voor de veroordeling van klager. Onder verwijzing naar *Lucà v. Italy* (33354/96, 27 februari 2001) en *Al-Khawaja and Tahery v. United Kingdom*, (22222/05/06, 20 januari 2009) stelt het Hof dat, nu de op zich redelijke pogingen om de getuige te (laten) ondervragen vruchteloos zijn gebleken, er geen compenserende maatregelen waren die tegenwicht konden bieden aan de moeilijke omstandigheden waaronder de verdediging moest opereren. Het Hof concludeert dat sprake is van schending van het recht op een eerlijk proces, als neergelegd in artikel 6, lid 1 en lid 3(d) EVRM.

Zoals medegedeeld door de Minister van Veiligheid en Justitie op vragen van het lid Van der Steur (ingezonden 17 juli 2012, nr. 2012Z14577) zijn de verwachte zaaksoverstijgende gevolgen van deze uitspraak beperkt, nu het van de nationale gerechten afwijkende oordeel van het Hof in de onderhavige zaak sterk casuïstisch bepaald is. De uitspraak is onder de aandacht van het Openbaar Ministerie en de gerechten gebracht.

Van der Velden (21203/10, 31 juli 2012)

Klager is in 2003 vanwege afpersing in verband met enkele gewapende bankovervallen veroordeeld tot een gevangenisstraf van zes jaar en TBS. Enkele jaren later verklaarde de rechtbank die zich over het verlengingsverzoek voor de TBS-maatregel boog het OM niet-ontvankelijk omdat verlenging na vier jaar niet meer mogelijk zou zijn nu in het veroordelend vonnis niet expliciet was gemotiveerd dat de TBS was opgelegd wegens geweldsdelicten en de TBS-maatregel daardoor gemaximeerd was tot vier jaar. In beroep vernietigde het gerechtshof dit vonnis en stelde daarbij dat er weliswaar een motiveringsgebrek was, maar dat het misdrijf waarvoor klager was veroordeeld een geweldsdelict was, zodat geen sprake kan zijn van een gemaximeerde TBS. Het gerechtshof verlengde de TBS met een jaar. Klager stelt bij het Hof dat de verlenging van zijn TBS-maatregel in strijd is met het recht op vrijheid als neergelegd in artikel 5 EVRM, omdat verlenging niet in overeenstemming is met de Nederlandse wet.

Het Hof overweegt dat de uitspraak van het gerechtshof niet in overeenstemming is met de wet, aangezien daaruit, en uit de parlementaire geschiedenis, onomstotelijk volgt dat de rechtbank die een TBS-maatregel oplegt moet motiveren of het misdrijf waarvoor TBS wordt opgelegd een ongemaximeerde voortdurende daarvan rechtvaardigt. Bij gebreke daarvan is de TBS gemaximeerd tot vier jaar. Volgens het Hof is het voortduren van de TBS-maatregel van klager na verloop van vier jaar niet in overeenstemming met de wet, en dientengevolge constateert het Hof een schending van het in artikel 5 EVRM neergelegde recht op vrijheid.

Naar aanleiding van deze uitspraak van het Hof stelde een Taskforce TBS, samengesteld uit vertegenwoordigers van diverse gerechten, in december een rapport op naar aanleiding van onderzoek in bijna 2400 dossiers. Daaruit bleek dat de uitspraak voor 111 zaken mogelijke gevolgen heeft. De bewindslieden van Veiligheid en Justitie zonden het rapport op 30 januari 2013 naar de Tweede Kamer. Op 12 februari 2013 heeft de Hoge Raad een arrest gewezen waarin zij heeft bepaald dat aan de verlengingsrechter een zekere vrijheid toekomt bij de uitlegging van de uitspraak van de opleggingsrechter. De verlengingsrechter oordeelt of uit de feitelijke en juridische vaststellingen uit de uitspraak afgeleid kan worden of het feit waarvoor TBS was opgelegd een geweldsdelict betrof.

Telegraaf Media Nederland Landelijke Media B.V. e.a. (39315/06, 22 november 2012)

Klagers, *De Telegraaf* en twee journalisten werkzaam voor dat dagblad, hadden in 2006 informatie uit van de AIVD afkomstige gelekte staatsgeheime stukken inzake onderzoek naar een criminele organisatie rond Mink K. in handen gekregen en daaruit gepubliceerd. De AIVD en het OM zagen daarin risico's voor de nationale veiligheid. De AIVD paste daarop speciale bevoegdheden toe op de journalisten, terwijl het OM de gelekte stukken opeiste bij de Telegraaf.

Wat de speciale bevoegdheden betreft is het Hof van oordeel dat voorafgaande toestemming door een onafhankelijke instantie vereist is. Daarvan is onder het huidig recht geen sprake: de beslissingsbevoegdheid ligt bij de minister van BZK en bij delegatie bij het hoofd van de AIVD of een AIVD-medewerker. Het Hof ziet hierin een schending van het recht op privacy en de vrijheid van meningsuiting van de journalisten. Wat het opeisen van de documenten bij de Telegraaf betreft constateert het Hof dat de procedurele waarborgen voldoen aan de eisen van het EVRM, maar dat het eigenlijke doel, het onttrekken van staatsgeheime documenten aan het publieke verkeer, niet zodanig dringend was dat dit een dergelijke maatregel rechtvaardigde, nu deze maatregel een schending van het journalistieke brongeheim betekende. De documenten waren immers al bekend in het criminele circuit, waardoor de urgentie van de maatregel aanzienlijk was afgenomen.

Bij brief van 7 december informeerde de Minister van Binnenlandse Zaken en Koninkrijksrelaties, mede namens de Minister van Veiligheid en Justitie, de Tweede Kamer over de gevolgen die de Regering aan de uitspraak verbindt, met name wijzigingen van de Wet op de inlichtingen- en veiligheidsdiensten 2002 en het Wetboek van Strafvordering.

IV. Beslissingen (*decisions*)

A. Niet-ontvankelijk

Bingöl (18450/07, 20 maart 2012)

Klager, van Turkse nationaliteit, heeft in 2002 een exploitatievergunning aangevraagd voor een partycentrum. Gezien het feit dat hem in een eerder stadium voor een ander etablissement reeds een drank- en horecavergunning was geweigerd in verband met strafrechtelijke veroordelingen uit het verleden, vroeg de burgemeester advies aan Bureau Bibob op basis van artikel 7 lid 3 van de Wet Bibob. Bureau Bibob gaf een negatief advies, waarop de burgemeester de aanvraag afwees. Klager stelt dat het vermoeden van onschuld, opgenomen in artikel 6 lid 2 EVRM, is geschonden doordat hem strafrechtelijke vergrijpen zijn verweten waarvoor hij niet is veroordeeld.

Het Hof merkt allereerst op dat, in tegenstelling tot andere zaken met betrekking tot artikel 6 lid 2, in de huidige zaak niet geklaagd wordt over een rechterlijke of andere beslissing waaruit schuld blijkt zonder dat er ooit een veroordeling heeft plaatsgevonden. In plaats daarvan stelt de klager dat het weigeren van de vergunning op zichzelf in strijd is met artikel 6 lid 2, doordat zijn strafrechtelijke antecedenten aan deze weigering ten grondslag liggen. Het Hof stelt dat artikel 6 lid 2 voor nationale gerechten geen belemmering vormt om bij veroordelingen en het bepalen van de strafmaat rekening te houden met het strafrechtelijk verleden van de veroordeelde. Het Hof ziet geen principiële redenen waarom dit anders zou zijn voor instanties die voor andere doeleinden moeten beoordelen of een persoon aan bepaalde eisen van rechtschapenheid voldoet. Onder verwijzing naar *McParland v. the United Kingdom* (47898/99, 30 november 1999) stelt het Hof dat, gezien het feit dat het in deze zaak gaat om een vergunningsaanvraag en er op geen enkel moment in het aanvraagproces een vaststelling van strafrechtelijke schuld heeft plaatsgevonden, de klacht *ratione materiae* niet verenigbaar is met bepalingen van het Verdrag en derhalve niet-ontvankelijk.

Olgun (1859/03, 10 mei 2012)

Klager, van Turkse nationaliteit, is in 1991 met zijn eveneens Turkse echtgenote, Ö., zonder visum naar Nederland gekomen. Zij woonden hier samen zonder verblijfsvergunning. Een jaar na aankomst werd hun zoon, E., geboren. In 1994 ging het echtpaar uit elkaar, waarna in Turkije een echtscheidingsprocedure in gang werd gezet. Bij de echtscheiding werd bepaald dat het ouderlijk gezag alleen bij Ö. zou berusten. Nadat klager in 1996 naar Turkije vertrok om aldaar zijn dienstplicht te vervullen, is E. enkele keren bij hem op bezoek geweest. In 1998 is klager op een toeristenvisum naar Nederland teruggekeerd en heeft hij E. diverse malen opgezocht. Ö. had in de tussentijd een verblijfsvergunning gekregen. In 2000 is E. door de kinderrechter onder toezicht gesteld, omdat uit onderzoek van de Raad voor de Kinderbescherming bleek dat hij door Ö. werd verwaarloosd. In 2001 heeft klager een verblijfsvergunning aangevraagd op basis van de Tijdelijke Regeling witte illegalen. Als reden voor zijn aanvraag voerde hij aan dat het voor het opbouwen van een familieband met zijn zoon essentieel was dat hij in Nederland kwam te wonen. Deze aanvraag werd door de Staatssecretaris van Justitie afgewezen. Ook het bezwaar dat klager tegen deze beslissing maakte werd door de Staatssecretaris ongegrond verklaard, mede omdat deze van mening was dat artikel 8 EVRM Nederland niet verplichtte klager een verblijfsvergunning te verlenen. De rechtbank

Utrecht verwierp het beroep tegen deze beslissing vanwege de omstandigheid dat klager ondanks de ondertoezichtstelling van zijn zoon geen stukken had overgelegd waaruit blijkt dat hij een procedure is opgestart om het ouderlijk gezag te krijgen. Bovendien heeft hij het bestaan van een omgangsregeling niet aangetoond en is er onduidelijkheid over de verblijfplaats van de zoon van klager. Bovendien is het voor klager niet onmogelijk om per post of telefoon contact met zijn zoon te onderhouden. Klager is hierop naar Turkije vertrokken en is daar sindsdien gebleven. In een parallel gevoerde procedure werd ook het verzoek van klager om het ouderlijk gezag aan hem toe te kennen door de rechtbank Amsterdam afgewezen. Bij de behandeling van het hoger beroep tegen dit vonnis hield het gerechtshof Amsterdam rekening met een rapport van de Raad voor de Kinderbescherming, waaruit bleek dat klager niet had meegewerkt aan het onderzoek naar de mogelijkheid om het ouderlijk gezag aan hem toe te kennen omdat hij ten tijde van dit onderzoek in Turkije verbleef. Het gerechtshof was het eens met het rapport van de Raad, dat ertoe strekte dat het toekennen van het ouderlijk gezag aan klager nadelig zou zijn voor E., daar dit zou betekenen dat hij naar Turkije zou moeten verhuizen terwijl hij geen Turks sprak en geen band had met het land. Klager stelt dat het feit dat hem een verblijfsvergunning is geweigerd het onmogelijk maakt om met zijn zoon in contact te blijven en een familieband op te bouwen. Dit levert volgens klager een schending op van artikel 8 EVRM.

Bij het overwegen of artikel 8 een lidstaat in een bepaald geval verplicht om een vreemdeling toe te laten is onder meer van belang of de betrokkenen, op het moment dat het familieleven ontstond, er vanuit konden gaan dat zij in het land waar zij zich hadden gevestigd konden blijven. In de zaak van klager is dit zeker niet het geval. Hoewel het buiten kijf staat dat klager in Nederland een familieleven had in de zin van artikel 8 EVRM, kan het Hof niet voorbijgaan aan het feit dat klagers langdurig verblijf in Nederland te allen tijde onwettig was en hij bewust gekozen heeft om de migratieregels te overtreden. Hierdoor kon hij er op geen enkel moment vanuit gaan dat hij zijn familieleven in Nederland zou kunnen voortzetten. Ook de vraag of er bijzondere omstandigheden zijn die het noodzakelijk maken dat klager in Nederland blijft beantwoordt het Hof ontkennend. Hoewel vaststond dat de zorg van Ö. voor E. inadequaaf was geweest, was zijn welzijn gewaarborgd door het ingrijpen door de overheid nu hij onder toezicht is gesteld. Niet is gebleken dat de maatregelen die de overheid heeft genomen onvoldoende zijn geweest in het belang van het kind, danwel dat het verblijf van klager in Nederland noodzakelijk was in het belang van diens zoon. Om deze redenen acht het Hof de klacht niet-ontvankelijk.

Colon (49458/06, 15 mei 2012)

Klager woont in Amsterdam. In 2004 werd hij staande gehouden in een deel van Amsterdam dat was aangewezen als veiligheidsrisicogebied en waar op dat moment preventief werd gefouilleerd. Toen hij weigerde zich te laten fouilleren werd hij aangehouden en naar het politiebureau gebracht, alwaar hij weigerde een verklaring af te leggen. Klager is hierop door de politierechter veroordeeld tot het betalen van een geldboete van € 150 wegens het niet voldoen aan een ambtelijk bevel. Het beroep dat klager tegen dit vonnis aantekende bij het gerechtshof Amsterdam werd

gegrond verklaard, nu de beslissing van de burgemeester om het gebied in kwestie als veiligheidsrisicogebied aan te wijzen volgens dat gerechtshof onvoldoende was gemotiveerd, waarmee niet was voldaan aan de eisen die worden gesteld door artikel 151 b Gemeentewet. Het arrest van het gerechtshof werd echter door de Hoge Raad verworpen. Volgens de Hoge Raad dient de burgemeester, wanneer deze besluit tot het aanwijzen van een veiligheidsrisicogebied, zelf een belangenafweging te maken. Hierbij komt hem een ruime beoordelingsvrijheid toe. Klager heeft later nog bezwaar gemaakt tegen het opnieuw aanwijzen van hetzelfde gebied als veiligheidsrisicogebied. Dit bezwaar werd door de burgemeester ongegrond verklaard, daar klager niet als belanghebbende kon worden aangemerkt. Klager stelt dat de burgemeester met het aanwijzen van een veiligheidsrisicogebied inbreuk heeft gemaakt op zijn recht op privacy en zijn recht om zich vrij te verplaatsen. Dit levert volgens klager een schending op van artikel 8 EVRM en artikel 2 Vierde Protocol van het EVRM.

Het Hof overweegt dat, hoewel klager nooit is gefouilleerd, er wel degelijk een inmenging in de uitoefening van zijn recht op privacy heeft plaatsgevonden. Deze inmenging vond haar grondslag in de wet, te weten artikel 151b Gemeentewet en artikel 52 Wet Wapens en Munitie. Daarnaast was voor het preventief fouilleren in een veiligheidsrisicogebied een aanvullende aanwijzing van de Officier van Justitie nodig, waardoor het risico op willekeur voldoende werd weggenomen. Het aanwijzen van het gebied als veiligheidsrisicogebied diende een legitiem doel, namelijk het waarborgen van de openbare veiligheid. Bij het beoordelen of het aanwijzen van een veiligheidsrisicogebied noodzakelijk is in een democratische maatschappij merkt het Hof op dat de maatregel dient als aanvulling op andere maatregelen, zoals cameratoezicht en het straffeloos laten inleveren van illegale wapens. Daarnaast acht het Hof het van belang dat de maatregel in de praktijk zeer effectief is, naar blijkt uit rapporten, alsmede uit de cijfers die door de burgemeester zelf zijn verstrekt. Dit alles in ogenschouw nemend acht het Hof de klacht op basis van artikel 8 niet-ontvankelijk, nu het publiek belang dat met de maatregel wordt gediend zwaarder weegt dan klagers recht op privacy. Ook wat betreft klagers stelling dat zijn recht om zich vrij te verplaatsen is geschonden acht het Hof de klacht niet-ontvankelijk, daar het klager te allen tijde vrij stond het veiligheidsrisicogebied te betreden.

Kaur (35864/11, 15 mei 2012)

Klaagster heeft in haar land van herkomst, India, bij de Nederlandse vertegenwoordiging een machtiging tot voorlopig verblijf aangevraagd om bij haar partner en kind in Nederland te kunnen zijn. Dit verzoek is afgewezen door de Minister van Buitenlandse Zaken wegens een eerdere veroordeling van klaagster. De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State oordeelde dat de Nederlandse autoriteiten een eerlijke belangenafweging hebben gemaakt en dat er geen sprake is van schending van klaagsters recht op familieleven.

Het Hof verklaart de zaak niet-ontvankelijk, omdat klaagsters vertegenwoordiger nagelaten heeft het Hof het vereiste machtigingsformulier binnen de tijdslimiet te

doen toekomen en daarmee de klacht niet binnen 6 maanden na het onherroepelijk worden van de laatste beslissing is ingediend (artikel 35 lid 1 EVRM).

A.S. (59364/11, 10 juli 2012)

Klager, van Iraanse nationaliteit, vroeg bij aankomst in Nederland een verblijfsvergunning asiel aan. Ter onderbouwing van zijn aanvraag voerde hij aan dat hij zijn Iraanse documenten niet heeft meegenomen uit angst om in Turkije met Iraanse documenten te worden opgepakt en te worden uitgezet naar Iran. Klager stelt bij het Hof dat hij bij terugkeer naar Iran een reëel risico loopt op een met artikel 3 van het EVRM (verbod van foltering) strijdige behandeling. Voorts stelt klager dat zijn recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel onder artikel 13 EVRM geschonden is.

Het Hof merkt op dat klager, ter ondersteuning van zijn klacht, zich beroept op een dagvaarding die hij heeft ontvangen van een Iraanse rechtbank. Uit onderzoek blijkt echter dat de authenticiteit van de dagvaarding twijfelachtig is. Nu klager geen opmerkingen heeft gemaakt over de bevindingen van dat onderzoek en gezien het feit dat hij de resultaten van een door hem ingesteld tegenonderzoek niet wenst vrij te geven, zou, aldus het Hof, zijn klacht afgewezen kunnen worden op grond van misbruik van klachtrecht als bedoeld in artikel 35 (3) EVRM. Hoewel de klacht dus mogelijk opzettelijk gebaseerd is op valse feiten, besluit het Hof om redenen van opportuniteit hier niet verder op in te gaan en de klacht kennelijk ongegrond te verklaren op basis van hetzelfde artikel.

Staatskundig Gereformeerde Partij (58369/10, 10 juli 2012)

Klaagster, de politieke partij SGP, neemt op grond van religieuze redenen de positie in dat vrouwelijke leden van de partij zich niet verkiesbaar kunnen stellen voor vertegenwoordigende organen. Het gerechtshof te Leeuwarden stelde in zijn uitspraak van 2005 vast dat de statuten van de partij in strijd zijn met het gelijkheidsbeginsel en het verbod op discriminatie. Daarnaast concludeerde het gerechtshof dat de staat gehouden is maatregelen te nemen die ertoe leiden dat de SGP het passief kiesrecht aan vrouwen toekent. Het is evenwel niet aan de rechter om de staat te bevelen specifieke maatregelen te treffen om een einde te maken aan de discriminatie van de SGP ten aanzien van het passief kiesrecht van haar vrouwelijke leden, aldus het gerechtshof. De Hoge Raad kwam in 2010 tot dezelfde conclusie. De SGP is van mening dat daardoor haar rechten op vrijheid van godsdienst, meningsuiting en vereniging als bedoeld in respectievelijk de artikelen 9, 10 en 11 EVRM geschonden zijn.

Het Hof overweegt dat de gelijkheid tussen man en vrouw een belangrijk doel is in de lidstaten van de Raad van Europa en dat daaruit voortvloeit dat zeer zware redenen moeten worden aangevoerd wil een verschil in behandeling gerechtvaardigd zijn. De Hoge Raad heeft geoordeeld dat het standpunt van de SGP dat vrouwen het passief kiesrecht wordt ontzegd onaanvaardbaar is, ook al berust dit op haar godsdienstige overtuiging. Het Hof stelt vast dat dezelfde conclusie logischerwijze voortvloeit uit artikel 3 Eerste Protocol van het EVRM (recht op vrije verkiezingen) en

artikel 14 EVRM (verbod van discriminatie) en verklaart de klacht niet-ontvankelijk wegens kennelijke ongegrondheid.

I. (24147/11, 10 juli 2012) en K. (33403/11, 25 september 2012)

Klagers, afkomstig uit Afghanistan, hebben tezamen met hun partners en kinderen eind jaren negentig een asielaanvraag ingediend in Nederland. Hoewel de gezinsleden van klagers een verblijfsvergunning hebben ontvangen, is artikel 1F van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen tegengeworpen aan klagers en daardoor hun asielaanvraag afgewezen. De Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie bepaalde wel dat artikel 3 EVRM zich tegen uitzetting naar Afghanistan verzet omdat klagers daar een reëel risico lopen op een onmenselijke behandeling. Daarnaast verklaarde de Minister klagers ongewenst vreemdeling. De Minister was van oordeel dat het algemeen belang zwaarder weegt dan de persoonlijke belangen van klagers, hun recht op familielevens als bedoeld in artikel 8 EVRM, waarop klagers zich beroepen, noopt dan ook niet tot het achterwege laten van de ongewenstverklaring. In dit kader stelt de Minister dat de omstandigheid dat klagers niet kunnen terugkeren naar hun land van herkomst omdat zij aldaar een risico lopen in strijd met artikel 3 EVRM niet in de weg staat aan het uitoefenen van het familielevens in een derde land. Klagers maken bezwaar tegen dit besluit en gaan tegelijkertijd in beroep tegen de afwijzing van hun asielaanvraag. Het bezwaar wordt afgewezen omdat de belangen van klagers en hun familie niet voldoende zwaarwegend zijn om het algemeen belang opzij te zetten, waarbij met name van belang is dat de Minister zwaar weegt de aard en de ernst van de gedragingen die aanleiding hebben gevormd om artikel 1F tegen te werpen. Deze afwijzing wordt gesteund door de rechtbank in Den Haag, waarna klagers in hoger beroep gaat bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State. Het beroep tegen de weigering een asiilvergunning te verlenen wordt niet-ontvankelijk verklaard omdat klagers ongewenst zijn verklaard en daarmee geen rechtmatig verblijf kunnen hebben. Het hoger beroep van klagers wordt ongegrond verklaard.

Het Hof is van oordeel dat er geen sprake is van een schending van artikel 8 EVRM. Artikel 8 omvat volgens het Hof niet de verplichting voor een Staat om gezinshereniging te garanderen op eigen grondgebied. Deze verplichting hangt af van de omstandigheden van het geval en het algemeen belang. Klagers lopen niet het risico uitgezet te worden naar Afghanistan, aangezien de Nederlandse autoriteiten hebben erkend dat artikel 3 EVRM zich tegen uitzetting verzet. Omdat uitzetting vooralsnog is uitgesloten is het niet aan de orde dat klagers worden gescheiden van hun gezinsleden. Het Hof is dan ook van oordeel dat er geen onjuiste belangenafweging heeft plaatsgevonden. Het Hof acht de klachten onder artikel 8 EVRM kennelijk ongegrond en verklaart deze niet-ontvankelijk op grond van artikel 35 lid 3 en 4 EVRM.

S.R. (13837/07, 18 september 2012)

Klaagster lijdt volgens de rechtbank Rotterdam aan een paranoïde waan- en persoonlijkheidsstoornis. Teneinde klaagsters geestesziekte nader vast te stellen verleent de rechtbank een observatiemachtiging voor tijdelijke opname van klaagster

in een psychiatrische inrichting. Klaagster gaat in cassatie tegen de verleende machtiging. Omdat zij door de rechtbank niet is gehoord voordat de observatiemachtiging is verleend, vindt klaagster dat er in strijd is gehandeld met artikel 8 lid 1 van de Wet bijzondere opnemingen in psychiatrische ziekenhuizen (Bopz). De mogelijkheid voor gedwongen opname in een psychiatrische instelling om nader te bepalen of de persoon in kwestie geestesziek is op grond van artikel 14 lid 1(h) Bopz, is volgens klaagster in strijd met artikel 5 lid 1(e) EVRM. Volgens klaagster bepaalt dat artikel namelijk dat detentie enkel rechtmatig is wanneer vooraf vastgesteld is dat een persoon lijdt aan geestesziekte. In kort geding eist klaagster bovendien onmiddellijke schorsing van de opname in een psychiatrische instelling. Deze eis wordt afgewezen. Het cassatieverzoek van klaagster wordt niet-ontvankelijk verklaard vanwege het verstrijken van de termijn van de verleende observatiemachtiging. De Hoge Raad oordeelt in een *obiter dictum* dat een observatiemachtiging in de zin van art. 14 lid 1(h) Bopz enkel verenigbaar is met art 5 lid 1(e) EVRM wanneer er met voldoende zekerheid wordt geconstateerd dat er daadwerkelijk sprake is van geestesziekte. De verlening van de observatiemachtiging door de rechtbank van Rotterdam wordt door de Hoge Raad als rechtmatig beschouwd. Bij het Hof voert klaagster aan dat haar recht op vrijheid in de zin van artikel 5 EVRM is geschonden, vanwege de verplichte opname zonder voorafgaande vaststelling van geestesziekte. Daarnaast stelt klaagster dat haar recht op grond van artikel 2 van het Zevende Protocol EVRM om in hoger beroep te gaan is geschonden door de niet-ontvankelijkheidsverklaring door de Hoge Raad. Ten slotte meent klaagster dat ze geen eerlijk proces heeft gehad op grond van artikel 6 EVRM, omdat ze niet vooraf op de hoogte is gebracht van de eis voor een observatiemachtiging, waardoor ze zichzelf niet voldoende heeft kunnen verdedigen.

Volgens het Hof staat artikel 5 EVRM gedwongen opname enkel toe wanneer er voldoende aanwijzingen zijn voor geestesziekte. Daarnaast mag gedwongen opname uitsluitend als laatste redmiddel ingezet worden. Het Hof erkent wel dat Staten over een mate van discretie beschikken. De klacht over artikel 2 van het Zevende Protocol EVRM wordt door het Hof verrat als een klacht in de zin van artikel 5 lid 4 EVRM. Volgens het Hof is de niet-ontvankelijkheidsverklaring van het cassatieverzoek niet nadelig geweest voor klaagster. De Hoge Raad heeft zich in zijn *obiter dictum* in het voordeel van klaagster uitgesproken met betrekking tot klaagsters stelling dat zij niet voldoende kans heeft gehad zich te verdedigen tegen een observatiemachtiging. Klaagster had op basis hiervan eventueel schadevergoeding kunnen eisen, maar heeft dat nagelaten. Ten aanzien van de klacht over artikel 6 EVRM oordeelt het Hof dat er geen rechten of vrijheden zijn geschonden. Het Hof acht alle klachten kennelijk ongegrond en verklaart deze niet-ontvankelijk op grond van artikel 35 lid 3(a) en 4 EVRM.

Djokaba Lambi Longa (33917/12, 9 oktober 2012)

Klager, afkomstig uit de Democratische Republiek Congo, is als gedetineerde overgebracht naar Nederland waar hij als getuige heeft opgetreden in de zaak tegen *Thomas Lubanga* voor het Internationaal Strafhof. In de Democratische Republiek Congo werd klager gevangen gehouden en sinds zijn aankomst in Nederland is hij

gedetineerd in de detentie unit van de VN in de gevangenis in Scheveningen. Het Internationaal Strafhof heeft bepaald dat het verplicht is een getuige terug te sturen naar land van herkomst wanneer het doel van de overbrenging is bereikt, namelijk het leveren van een getuigenis. Echter, klager heeft asiel aangevraagd in Nederland omdat hij voor zijn veiligheid vreest bij terugkeer naar de Democratische Republiek Congo. Nederland heeft deze asielaanvraag in behandeling genomen. Voor het Europees Hof voor de Rechten van de Mens stelt klager dat artikel 5 EVRM is geschonden. Klager stelt dat zijn detentie in de Scheveningse gevangenis onrechtmatig is. Na het leveren van zijn getuigenis had noch Nederland noch het Internationaal Strafhof een geldige titel om hem vast te houden. Hij werd enkel gevangengehouden om de uitslag van zijn asielaanvraag af te wachten. Tevens stelt klager dat het proces niet binnen redelijke termijn is geschied. Ook klaagt hij erover dat Nederland heeft nagelaten de rechtmatigheid van zijn detentie te toetsen. Tot slot beweert klager dat zijn recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel in de zin van artikel 13 is geschonden, aangezien hij niet de mogelijkheid had de rechtmatigheid van zijn detentie aan te vechten, zowel in Nederland als bij het Internationaal Strafhof. Uiteindelijk besluit klager zijn asielaanvraag in te trekken, maar verzuimt het Hof hierover in te lichten en trekt bovendien zijn klachten voor het Hof niet in.

Het Hof oordeelt dat de detentie van klager niet onder de rechtsmacht van Nederland valt. Zolang klager niet is teruggestuurd naar de Democratische Republiek Congo en niet afgestaan aan Nederland, is de grond van zijn detentie artikel 93 §7 van het Statuut van het Internationaal Strafhof, namelijk de overeenkomst tussen de Democratische Republiek Congo en het Internationaal Strafhof. Ook verklaart het Hof dat staten niet verplicht zijn om buitenlanders toe te staan op hun grondgebied wanneer zij de uitkomst van hun asielaanvraag afwachten. Het Hof oordeelt dat de klacht niet onder de rechtsmacht van Nederland als bedoeld in artikel 1 EVRM valt en verklaart de klacht niet-ontvankelijk op grond van artikel 35 lid 3(a) en lid 4, omdat de klacht *ratione materiæ* niet verenigbaar is met de bepalingen van het Verdrag.

Zwinkels (16593/10, 9 oktober 2012)

Twee inspecteurs van de Arbeidsinspectie hebben op grond van de Wet arbeid vreemdelingen de garage van klager betreden en twee personen ondervraagd die het huis van klager schilderden. Geen van beide ondervraagde personen had de Nederlandse nationaliteit of een tewerkstellingsvergunning. De Staatssecretaris van Sociale Zaken en Werkgelegenheid stelde klager op de hoogte van bovengenoemde actie en van een mogelijke boeteoplegging. Tegen het binnentreden van de inspecteurs is klager zonder succes in bezwaar, beroep en hoger beroep gegaan. Omdat de garage niet direct verbonden is aan het huis van klager, waren de inspecteurs niet verplicht om toestemming te vragen voor het binnentreden en was deze actie geoorloofd, aldus de rechtbank en de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State. Bij het Hof stelt klager dat er een inbreuk is gemaakt op artikel 8 EVRM, omdat de inspecteurs zonder zijn toestemming zijn garage hebben betreden. Het Hof oordeelt dat klager geen substantieel nadeel heeft geleden als gevolg van het binnentreden van de garage door de inspecteurs en acht de klachten kennelijk ongegrond en niet-ontvankelijk op grond van artikel 35 lid 3 en 4 EVRM.

Verder stelt klager dat de inspecteurs van de de Arbeidsinspectie de schilders onrechtmatig hebben ondervraagd, omdat er geen tolk aanwezig was. Daarnaast zouden de besluiten van de Staatssecretaris en de Minister niet afkomstig zijn van een onafhankelijke en onpartijdige instantie. Klager stelt bovendien dat de inspecteurs bevooroordeeld waren. Het Hof acht deze klachten kennelijk ongegrond op grond van artikel 35 lid 3 en 4 EVRM.

Schilder (2158/12, 16 oktober 2012)

Klager is priester voor de parochie van de Heilige Margarita Maria Alacoque in Tilburg. De parochie heeft een kerk met een klok, die traditioneel in de vroege ochtend geluid wordt door de priester. Ondanks vele klachten van omwonenden en een last onder dwangsom heeft de parochie nagelaten om het volume van de kerkklok te verminderen. De gemeente heeft de vrijheid van godsdienst afgewogen tegen de belangen van omwonenden en geconcludeerd dat het luiden van de kerkklok in de vroege ochtend zorgt voor ontoelaatbare overlast. Na een rechterlijke uitspraak en de dreiging van een boete, heeft de parochie alsnog nagelaten het volume van de kerkklok te verminderen. Tegen de uitspraak is de parochie zonder succes in hoger beroep en cassatie gegaan.

Bij het Hof stelt klager dat zijn vrijheid van godsdienst is geschonden door de beperkingen die zijn opgelegd met betrekking tot het luiden van de kerkklok. Aangezien er in democratische samenlevingen verschillend wordt gedacht over de vraag of het beperken van het luiden van kerkklokken gerechtvaardigd en noodzakelijk is, oordeelt het Hof dat staten een ruime beoordelingsvrijheid genieten. Het Hof stelt dat de beperking opgelegd door de gemeente een eerlijke uitkomst is van de afweging van de tegenstrijdige belangen in de gemeente en dat deze beperking proportioneel en daarom gerechtvaardigd is. Het Hof acht de klacht kennelijk ongegrond en niet-ontvankelijk op grond van artikel 35 lid 3 en 4 EVRM.

F.A.K. (30112/09, 23 oktober 2012)

Klager, van Libische afkomst, heeft ten tijde van zijn asielaanvraag in Nederland verklaard dat hij na een mislukte staatsgreep in Libië noodgedwongen gevlucht is. De Staatssecretaris van Justitie heeft klagers aanvraag om toelating als vluchteling niet-ontvankelijk verklaard en zijn aanvraag om verlening van een vergunning tot verblijf afgewezen. Nadat klager bezwaar heeft gemaakt tegen dit besluit blijkt dat klager niet de waarheid heeft verteld tijdens zijn eerdere gehoren. Klager zou onder meer hebben gelogen over zijn naam, heeft met betrekking tot zijn asielrelaas op essentiële onderdelen tegenstrijdige verklaringen afgelegd en heeft verklaringen overgelegd van de NFSL en The Libyan National Party die niet authentiek zijn en de verklaringen zijn bovendien niet in overeenstemming met hetgeen hij zelf naar voren heeft gebracht tijdens de gehoren. Gelet hierop wordt door de ACV en de Staatssecretaris van Justitie geconcludeerd dat klager geen vluchteling is en hij evenmin een risico loopt op een met artikel 3 EVRM strijdige behandeling. Omdat de procedure na zijn aanvraag om een vergunning tot verblijf langer dan drie jaar had geduurd, wordt klager op grond van het destijds geldende drierenbeleid in het bezit gesteld van een vergunning tot verblijf. Klager laat na om beroep tegen dit

besluit in te stellen. De AIVD brengt jaren later een rapport uit waarin staat dat klager, als imam in een moskee, oproept tot verzet tegen het Westen en tot Jihad (Islamitische heilige oorlog). Ook heeft klager de autochtone bevolking van Nederland beschreven als varkens en honden die afgeslacht zouden moeten worden. Bovendien weigert klager, volgens het rapport van de AIVD, Nederlands te spreken en te integreren. Daarnaast heeft de Arbeidsinspectie bevonden dat klager mensen uit het buitenland in Nederland aan het werk heeft gezet, zonder dat zij een tewerkstellingsvergunning hadden. Ook werd klager ervan verdacht lid te zijn van een terroristische organisatie. Op grond van het voorgaande heeft de Minister voor Immigratie en Integratie klagers verblijfsvergunning ingetrokken en hem ongewenst vreemdeling verklaard. Tegen deze besluiten van de Minister is klager in beroep gegaan. Het beroep tegen de intrekking van de verblijfsvergunning is door de rechtbank niet-ontvankelijk verklaard omdat hij als ongewenste vreemdeling geen rechtmatig verblijf kan hebben en daarmee geen belang bij de beoordeling van het beroep. Zowel de rechtbank als de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State zijn van oordeel dat klager met juistheid ongewenst is verklaard. Bij het Hof stelt klager dat de artikelen 3, 8 en 13 geschonden zijn. Bij terugkeer in Libië zou klager, naar eigen zeggen, een reëel risico lopen op een onmenselijke behandeling. Daarnaast stelt klager dat de Staatssecretaris van Justitie alvorens een besluit te nemen ten aanzien van hem inzage zou moeten hebben gehad in de stukken die ten grondslag liggen aan het ambtsbericht van de AIVD en dat hij zich niet, althans onvoldoende, heeft kunnen verweren tegen het oordeel dat hij een gevaar vormt voor de nationale veiligheid.

Het Hof acht, gezien de inconsistenties, het verhaal van klager niet geloofwaardig. Het Hof is er niet van overtuigd dat klager is gevlucht vanwege politieke motieven, noch dat hij een militaire opleiding heeft gevolgd. Voor zover al aangenomen moet worden dat klager een opposant is geweest van Gaddafi, is het Hof van oordeel dat deze niet langer een bedreiging voor hem kan vormen aangezien het regime onder Gaddafi niet langer bestaat. Het Hof oordeelt dat klager niet aannemelijk heeft gemaakt te vrezen te hebben voor de huidige Libische autoriteiten danwel de tegenstanders van dit regime. De klacht onder artikel 3 EVRM is dan ook kennelijk ongegrond. Het Hof is van oordeel dat klager wel degelijk het AIVD rapport heeft kunnen betwisten. Het AIVD rapport is onderwerp geweest van discussie tijdens de nationale procedure. Zowel de rechtbank als de Afdeling hebben de onderliggende informatie van het AIVD rapport gezien. Gelet op de nationale veiligheid is het begrijpelijk dat klager geen toegang had tot alle feiten die ten grondslag lagen aan het rapport. Niet stond er aan in de weg om zelf feiten naar voren te brengen om op deze wijze het rapport aan te vechten, hetgeen klager ook heeft gedaan. Ten aanzien van de beweerde schending van het recht op familieleven oordeelt het Hof dat klager zijn familieleven ook in Libië kan uitoefenen, aangezien klagers vrouw en kinderen de Libische nationaliteit hebben en de echtgenote recent zeker twee maal is teruggekeerd naar Libië. Het Hof is dan ook niet overtuigd dat de verwijdering van klager een scheiding tussen hem en zijn vrouw en kinderen met zich zal brengen. Het Hof acht alle klachten kennelijk ongegrond en verklaart deze niet-ontvankelijk op grond van artikel 35 lid 3 en 4 EVRM.

Ramaer en Van Willigen (34880/12, 23 oktober 2012)

Klagers, van Nederlandse nationaliteit en woonachtig in België en Spanje, klagen over de gevolgen van het nieuwe Nederlandse zorgverzekeringsstelsel. Als gevolg van het nieuwe systeem kunnen Nederlanders die in het buitenland wonen enkel een zorgverzekering hebben volgens het regime van het land waarin ze wonen. Volgens klagers zijn als gevolg daarvan de premies en contributies voor hen hoger dan voor Nederlanders die woonachtig zijn in Nederland. Het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft in antwoord op een prejudiciële vraag van de Centrale Raad van Beroep gesteld dat de gevolgen van het nieuwe systeem niet de vrijheid van verkeer en vestiging schenden en dat het verschil tussen Nederlanders woonachtig in Nederland en Nederlanders woonachtig in het buitenland niet ongerechtvaardigd is. Voor het Hof stellen klagers dat hun voormalig zorgverzekeringscontract is beëindigd in strijd met artikel 1 Eerste Protocol EVRM.

Het Hof stelt dat deze contracten niet als "eigendom" kunnen worden geclassificeerd. Ten aanzien van de klacht over de nadelige positie in vergelijking met Nederlanders woonachtig in Nederland oordeelt het Hof dat alhoewel klagers anders zijn behandeld, hun situatie niet vergelijkbaar is met die van Nederlanders woonachtig in Nederland. Het Hof acht de klachten kennelijk ongegrond en verklaart deze niet-ontvankelijk op grond van artikel 35 lid 3 en 4 EVRM.

Rushing (3325/10, 27 november 2012)

Klager, van Amerikaanse nationaliteit, was gedetineerd in Nederland. De Afdeling internationale rechtshulp in strafzaken van het Ministerie van Justitie stemde in met het verzoek van de VS om klager uit te leveren. Hierop heeft klager een procedure in kort geding gestart om uitlevering aan de VS te voorkomen. De kortgedingrechter wees het verzoek van klager af, omdat klager niet heeft aangetoond dat hij een levenslange gevangenisstraf, zonder kans op vervroegde vrijlating, zal krijgen in de VS. Uiteindelijk is klager uitgeleverd aan de VS. Klager stelt bij het Hof dat uitlevering aan de VS een schending van artikel 3 EVRM oplevert wegens het risico van een levenslange gevangenisstraf zonder kans op vervroegde vrijlating.

Het Hof oordeelt dat niet kan worden vastgesteld dat klager het risico loopt op een levenslange gevangenisstraf. Een dergelijke straf is zelfs uitgesloten volgens de Amerikaanse autoriteiten. Het Hof acht daarom de klacht kennelijk ongegrond en verklaart deze niet-ontvankelijk op grond van artikel 35 lid 3 en 4 EVRM.

Jeunesse (12738/10, 4 december 2012)

Klaagster, van Surinaamse nationaliteit, heeft na vijf eerdere niet succesvolle visumverzoeken een visum verkregen in maart 1997. Zij is toen Nederland ingereisd en is niet teruggekeerd naar Suriname toen het visum verlopen was. Klaagster verblijft momenteel nog steeds in Nederland. Klaagster heeft verschillende verzoeken gedaan om een verblijfsvergunning te verkrijgen. Haar eerste verzoek deed zij met het doel om met haar Nederlandse partner samen te kunnen leven. Voordat deze aanvraag in juli 2001 werd afgewezen is zij getrouwd met deze partner en hebben zij een kind gekregen. Het tweede verzoek baseerde klaagster op het

driejarenbeleid of op humanitaire gronden. Ook dit verzoek werd afgewezen. In 2005 heeft klaagster met haar man nog een kind gekregen. Het derde verzoek met als reden om samen met haar kinderen in Nederland te blijven, is afgewezen omdat klaagster niet beschikte over een machtiging tot voorlopig verblijf. Zowel het verzoek daarna, gebaseerd op bijzondere en individuele omstandigheden, als het verzoek daarna met als doel bij haar kinderen te verblijven waarin zij aanvoerde dat zij zou moeten worden vrijgesteld van de verplichting om te beschikken over een machtiging tot voorlopig verblijf, werden afgewezen. De minister van Justitie was van mening dat het belang van Nederland om een restrictief immigratiebeleid te handhaven zwaarder weegt dan het persoonlijke belang van klaagster om haar familieleven voort te zetten in Nederland, aangezien klaagster haar familieleven ook in Suriname kan voortzetten. De minister vond bovendien dat het enkele feit dat haar man en kinderen de Nederlandse nationaliteit bezitten geen positieve verplichting voor de staat meebrengt om aan klaagster een verblijfsvergunning te verstrekken. Aangezien klaagster zich niet gemeld had bij de politie met het oog op haar vertrek is zij in april 2010 in vreemdelingenbewaring geplaatst met uitzetting als beoogd doel. Na een aantal niet succesvolle vrijlatingsverzoeken werd klaagster in augustus 2010 vrijgelaten uit vreemdelingenbewaring. In november 2010 kreeg zij haar derde kind.

Bij het Hof stelt klaagster dat de verplichting terug te keren naar Suriname om een machtiging tot voorlopig verblijf te krijgen en de daarmee samenhangende scheiding van haar kinderen welke schade aan de ontwikkeling van de kinderen kan toebrengen, haar plaatsing in vreemdelingenbewaring en haar behandeling aldaar, strijdig zijn met artikel 3 EVRM. Het niet vrijstellen van de verplichting terug te keren naar Suriname om een machtiging tot voorlopig verblijf te krijgen levert bovendien, zo stelt zij, een schending op van artikel 8 EVRM. Verder voert zij nog aan dat zij met betrekking tot deze twee klachten geen effectief rechtsmiddel tot haar beschikking had als bedoeld in artikel 13 EVRM. Daarnaast stelt zij dat haar detentie strijdig was met artikel 5 lid 1(f) en lid 4 EVRM en dat zij daarom op basis van artikel 5 lid 5 EVRM recht heeft op schadevergoeding.

Het Hof is van oordeel dat de klacht over het weigeren klaagster vrij te stellen van het moeten verkrijgen van een machtiging tot voorlopig verblijf in Suriname feitelijke en juridische vragen oproept die een inhoudelijk behandeling behoeven. Dit deel van de klacht verklaart het Hof ontvankelijk. De klacht over het ontbreken van een rechtsmiddel in relatie tot het verkrijgen van deze vrijstelling en de klacht over de discriminatoire behandeling die zij in Nederland zou krijgen vanwege het uitblijven van de vrijstelling verklaart het Hof kennelijk ongegrond en niet-ontvankelijk op grond van artikel 35 lid 3(a) en 4 EVRM. Het Hof oordeelt verder dat er geen aanwijzingen zijn dat klaagster tijdens haar detentie adequate (medische) zorg ontbeerde die zij nodig had wegens haar zwangerschap. Deze klacht verklaart het Hof daarom ook kennelijk ongegrond en niet-ontvankelijk. Omdat uit vaste jurisprudentie van het Hof blijkt dat een klacht onder artikel 13 EVRM slechts kan slagen als het in verband staat met een "arguable claim" is klaagsters klacht dat zij geen effectief rechtsmiddel tot haar beschikking had ook kennelijk ongegrond en niet-ontvankelijk. Ten slotte oordeelt het Hof dat klaagster detentie niet in strijd was

met artikel 5 lid 1(f) EVRM omdat de uitspraken van de Rechtbank Rotterdam over de rechtmatigheid van haar detentie niet onredelijk of willekeurig waren. Ook acht het Hof de detentie niet strijdig met artikel 5 lid 4 EVRM omdat de procedures bij de Rechtbank Rotterdam niet onredelijk lang waren. Klaagster heeft dus geen recht op schadevergoeding op basis van artikel 5 lid 5 EVRM en haar klacht hieromtrent verklaart het Hof kennelijk ongegrond en niet-ontvankelijk.

Sallam (20328/08, 11 december 2012)

Klagers woning werd doorzocht omdat hij werd verdacht van belasting- en sociale-zekerheidsfraude. Zelf heeft klager aangifte gedaan van belastingfraude, naar verluidt gepleegd door zijn voormalige zakenpartner. Klager wordt door de rechtbank schuldig bevonden en veroordeeld tot vijftien maanden gevangenisstraf. Het door klager ingestelde beroep op grond van schending van de redelijke termijn wordt door het gerechtshof verworpen. Klager stelt in cassatie dat de schending van de redelijke termijn in strijd is met het recht op een eerlijk proces als bedoeld in artikel 6 EVRM. De Hoge Raad oordeelt dat de redelijke termijn in hoger beroep is geschonden en geeft hiertoe strafvermindering. Echter bij gebrek aan uitzonderlijke omstandigheden leidt de schending van de redelijke termijn niet tot niet-ontvankelijkheid. Klager stelt voor het Hof dat de redelijke termijn is geschonden. De Regering voert onder andere aan dat klager niet alle nationale rechtsmiddelen heeft uitgeput.

Het Hof overweegt dat op grond van artikel 35, lid 1, EVRM alle nationale rechtsmiddelen moeten zijn uitgeput eer het Hof een zaak kan behandelen. Het Hof constateert dat klager bij de Hoge Raad niet heeft geklaagd over de lengte van de procedures in het algemeen, of over de lengte van de procedures voor de rechtbank en het gerechtshof. Op grond artikel 35, lid 1 en lid 4, EVRM wordt het beroep in zoverre door het Hof verworpen wegens niet-uitputting van nationale rechtsmiddelen. Het Hof constateert dat klager wel de lengte van de cassatieprocedure bij de Hoge Raad heeft aangevoerd, maar dat hij in dat opzicht niet kan worden aangemerkt als slachtoffer in de zin van artikel 34 EVRM, aangezien de Hoge Raad de schending van het EVRM al heeft erkend en daarvoor een vergoeding heeft toegewezen. Dit deel van de klacht is *ratione personae* niet verenigbaar met de bepalingen uit het verdrag en moet daarom worden verworpen.

Overige beslissingen tot niet-ontvankelijkheid:

1606/11	Camara	23 januari 2012
45102/11	Mawlid Abdi	1 februari
30442/09	Pizhov en Koerganova	16 februari
35378/09	Collins	21 februari
25629/07	Rahimi en Sadat	21 februari
75080/11	Meho	22 februari
15112/10	Hatungimana en Ntahnankwa	23 februari
47581/10	Petrosjan	13 maart
25750/10	Mehdi	29 maart
70802/10	Adow Libaan	29 mei
53992/09	Cise Ahmad en Mohamed Ali	29 mei
43339/04	Abdi Yusuf	14 juni
27959/10	Mustafa	12 juli
18972/10	Tadele Mekonen	6 november
56998/11	Ho-Sam-Sooi	8 november
52403/12	Boldewijn	13 november

B. Geschrapt van de rol:

Habeba (7917/10, 10 januari 2012)

Klager, van Somalische nationaliteit, beweert dat uitzetting naar Italië een schending oplevert van artikel 3 EVRM. In Italië zouden volgens klager voor hem geen faciliteiten, medische voorzieningen en zorgverzekering beschikbaar zijn en omdat klager lijdt aan een depressie en een angststoornis zou dit een onmenselijke behandeling opleveren.

Het Hof verzoekt de Regering op grond van regel 39 van zijn Procedureregels klager niet uit te zetten zolang de procedure voor het Hof loopt. De Regering heeft gehoor gegeven aan dit verzoek. Het Hof heeft op enig moment aanleiding gezien om de regel 39 niet langer te continueren gelet op de informatie die onder meer door de Regering naar voren was gebracht over de contacten tussen Nederland en Italië om de overdracht – gelet op de medische situatie van klager – goed te laten verlopen. Het Hof heeft vervolgens aan klager verzocht om aan te geven of hij zijn klacht nog langer wilde handhaven. Omdat binnen de tijdslimiet geen reactie op dit verzoek van het Hof wordt ontvangen van de zijde van klager, heeft het Hof besloten de zaak van de rol te schrappen.

Ahmed Ali (26494/09, 24 januari 2012)

Klaagster, van Somalische nationaliteit, is via Griekenland de Europese Unie binnengekomen. Zij stelt bij aankomst in Griekenland gedetineerd te zijn geweest en onmenselijk behandeld te zijn door de Griekse autoriteiten. Griekenland is van

mening dat klager het land illegaal is binnengekomen. Haar asielverzoek in Griekenland werd afgewezen. Uiteindelijk belandt klager in Nederland. In Nederland wordt haar asielaanvraag afgewezen op basis van de Dublinverordening, waaruit volgt dat Griekenland verantwoordelijk is over haar asielprocedure. Klager stelt bij het Hof dat overdracht naar Griekenland in strijd is met 3 EVRM. Volgens klager bestaat het risico dat Griekenland haar terugstuurt naar Somalië zonder juiste beoordeling van haar asielaanvraag. Daarnaast zou zij in Griekenland worden blootgesteld aan een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Hoewel klager op basis van de Hofuitspraak *M.S.S. tegen België/Griekenland* werd toegelaten tot de Nederlandse asielprocedure zette zij haar klacht door.

Het Hof stelt vast dat uit het toelaten tot de Nederlandse asielprocedure volgt dat klager niet naar ander land zal worden uitgezet voordat haar asielaanvraag is beoordeeld. Het Hof benadrukt dat het niet aan het Hof is om te bepalen welke verblijfsvergunning moet worden verleend indien artikel 3 EVRM aan uitzetting in de weg staat. Dit is aan de lidstaten voorbehouden en dit kan in de asielprocedure aan de orde worden gesteld waartoe klager nu is toegelaten. Het Hof komt tot de conclusie dat de vermeende schending van artikel 3 EVRM reeds is opgelost en schrapt de klacht van de rol.

Brbyan (33319/11, 13 maart 2012)

Klager, van Iraakse nationaliteit, stelt dat de afwijzing van zijn asielverzoek door de Nederlandse autoriteiten een schending oplevert van artikel 3 EVRM.

Het Hof verzoekt Nederland op grond van Regel 39 van zijn Procedureregels om klager niet uit te zetten zolang de zaak aanhangig is. De Regering heeft gehoor gegeven aan dit verzoek. De Regering constateert dat het beleid met betrekking tot Christelijke asielzoekers uit Irak ten aanzien van klager niet correct is toegepast en besluit daarom om klager alsnog een verblijfsvergunning asiel te geven. Het Hof schrapt daarop de zaak van de rol.

A.K. (71702/10, 10 april 2012)

Klager, van Iraakse nationaliteit, stelt dat hij bij uitzetting naar Irak een reëel risico loopt op onmenselijke behandeling in de zin van artikel 3 EVRM.

Omdat klager inmiddels alsnog een verblijfsvergunning heeft ontvangen, trekt hij zijn klacht in, waarop het Hof de zaak van de rol schrapt.

H. (37833/10, 19 juni 2012)

Klager, van Turkse nationaliteit, stelt dat de ongewenstverklaring door Nederland een schending oplevert van zijn rechten onder artikel 3 en 8 EVRM.

Op 18 oktober 2011 heeft het Hof reeds geoordeeld dat klager niet-ontvankelijk is in zijn klacht met betrekking tot artikel 3 EVRM omdat in de nationale procedure al was vastgesteld dat klager bij terugkeer naar Turkije een reëel risico liep op een met artikel 3 EVRM strijdige behandeling. De Regering heeft het Hof op de hoogte gesteld

van het feit dat klager uit eigen initiatief is teruggekeerd naar Turkije. Het Hof heeft vervolgens aan de gemachtigde van klager verzocht om de contactgegevens van klager en om aanvullende feitelijke informatie te verstrekken. De gemachtigde van klager heeft niet gereageerd op dit verzoek. Gelet op de feiten en omstandigheden is het Hof van mening dat klager niet langer zijn verzoekschrift wenst te handhaven en schrapt daarom de zaak van de rol.

A.A. (25304/10, 3 juli 2012)

Klager, van Afghaanse nationaliteit, heeft driemaal zonder succes asiel aangevraagd in Nederland. Bij het Hof stelt klager dat hij bij uitzetting Afghanistan een reëel risico loopt op een onmenselijke behandeling wegens zijn bekering tot het christendom.

Het Hof schrapt de zaak van de rol geschrapt nadat is gebleken dat klager vrijwillig is teruggekeerd naar Afghanistan.

Ibrahim Ali (2303/10, 3 juli 2012)

Klaagster, van Somalische nationaliteit, heeft nadat zij in Italië in het bezit was gesteld van een verblijfsvergunning op grond van subsidiaire bescherming een asielaanvraag ingediend in Nederland. Deze aanvraag is afgewezen omdat de Nederlandse autoriteiten Italië als verantwoordelijke staat beschouwen voor het behandelen van de aanvraag. Bij het Hof stelt klaagster dat terugzending naar Italië van haar als alleenstaande vrouw met jonge kinderen een schending oplevert van de artikelen 3, 8 en 13 EVRM. In Italië zou klaagster het risico lopen uitgezet te worden zonder zorgvuldig onderzoek vooraf. Bovendien zouden er in Italië voor haar geen faciliteiten, medische ondersteuning en zorgverzekering beschikbaar zijn. Het Hof verzoekt de Regering op grond van Regel 39 van zijn Procedureregels om de hoogzwangere klaagster niet uit te zetten zolang de procedure voor het Hof loopt. De Regering heeft voldaan aan dit verzoek. Anders dan klaagster heeft aangegeven tijdens de nationale procedure en de procedure voor het Hof, is op enig moment gebleken dat zij geen alleenstaande vrouw met jonge kinderen is, maar dat zij een echtgenoot heeft die tevens de vader is van haar kinderen. Deze echtgenoot heeft eveneens verblijf in Italië. De Regering is dan ook van oordeel dat de geloofwaardigheid van klaagsters verhaal is aangetast en haar positie niet langer kan worden beschreven als een kwetsbare alleenstaande vrouw met jonge kinderen. Klaagster besluit hierna de klacht bij het Hof in te trekken, waarop de Regering het Hof verzoekt de zaak van de rol te schappen. Vervolgens komt klaagster terug van haar wens de klacht in te trekken, maar laat zij na het Hof verdere inlichtingen te verschaffen.

Hoewel de feiten en omstandigheden aanleiding geven om te onderzoeken of er in het geval van klaagster misbruik is van klachtrecht als bedoeld in artikel 35 (5) EVRM, besluit het Hof hiertoe niet over te gaan. Het Hof schrapt daarop de zaak van de rol.

A.S.B. (4854/12, 10 juli 2012)

Klager, van Jamaicaanse nationaliteit, heeft een asielaanvraag ingediend omdat hij wegens zijn seksuele geaardheid een reëel risico op onmenselijke behandeling zou lopen bij uitzetting.

Nadat het asielverzoek alsnog is gehonoreerd schrapte het Hof de zaak van de rol.

Hashimi (20507/12, 10 juli 2012)

Klager, van Afghaanse nationaliteit, stelt bij het Hof dat uitzetting naar Afghanistan een schending zou opleveren van zijn recht op familieleven in de zin van artikel 8 EVRM, aangezien zijn vrouw en kinderen een verblijfsvergunning in Nederland hebben gekregen.

Klager heeft echter nagelaten een volledig ingevuld en ondertekend klachtformulier te overleggen ondanks het feit dat het Hof hier meerdere malen om heeft verzocht. Het Hof besluit de zaak van de rol te schrappen, ervan uitgaand dat klager niet voornemens is zijn verzoekschrift te handhaven.

Dukuly (62081/10, 9 oktober 2012)

Klager, afkomstig uit Liberia, heeft asiel aangevraagd in Nederland omdat, naar hij stelt, hij in zijn land van herkomst gedwongen kindsoldaat is geweest en zijn familie is vermoord door rebellen. Door deze ervaringen is hij getraumatiseerd. Zijn asielverzoek is afgewezen, maar hij heeft wel een voorwaardelijke vergunning tot verblijf gekregen. Deze voorwaardelijke verblijfsvergunning is later ingetrokken omdat de situatie in Liberia was verbeterd. Wegens nieuw gebleken feiten dient klager opnieuw een asielaanvraag in welke eveneens wordt afgewezen. Klager dient daarop voor de derde keer een asielaanvraag in, omdat zijn medische/psychische situatie zou zijn verslechterd vanwege een posttraumatische stress stoornis. Ook dit laatste verzoek wordt afgewezen. Ten slotte verzoekt klager om uitzetting achterwege te laten omdat het gelet op zijn gezondheidstoestand niet verantwoord is om te reizen (artikel 64 Vreemdelingenwet). Dit verzoek wordt door de Minister voor Immigratie, Integratie en Asiel gehonoreerd. Na aanhouding wegens rijden zonder rijbewijs is gebleken dat klager in het bezit is van een geldig Gambiaans paspoort en dus waarschijnlijk gelogen heeft over zijn afkomst. Klager geeft aan dat dit Gambiaanse paspoort vals is en dat hij dit na betaling van een bepaald bedrag heeft verkregen. Na presentatie van klager bij de Liberiaanse en Gambiaanse autoriteiten blijkt dat klager de Liberiaanse nationaliteit heeft en niet de Gambiaanse. De Minister ziet dan ook aanleiding om de toepassing van artikel 64 Vreemdelingenwet te verlengen.

Klager stelt voor het Hof dat zijn uitzetting naar Liberia een schending zal opleveren van artikel 3 EVRM. Klager zou in Liberia geen behandeling kunnen krijgen voor zijn mentale problemen veroorzaakt door de traumatische ervaringen in zijn land van herkomst. Bovendien stelt klager dat hij geen familie, vrienden of kennissen heeft in Liberia. Aangezien uitzetting van klager is uitgesteld met een jaar schrapte het Hof de zaak van de rol.

Noroz Ozbeek (40938/09, 9 oktober 2012)

Klager, van Afghaanse nationaliteit, heeft asiel aangevraagd in Nederland en wordt hier behandeld wegens posttraumatische stress. De asielaanvraag van klager wordt afgewezen, evenals het verzoek om uitstel van vertrek wegens medische redenen. De Minister van Justitie stelt dat klager dezelfde medische behandeling kan krijgen in Afghanistan. Klager stelt voor het Hof dat zijn uitzetting strijdig zou zijn met artikel 3 EVRM, omdat hij in Afghanistan geen adequate medische behandeling kan krijgen. Bovendien stelt klager dat hij in Afghanistan opnieuw blootgesteld zal worden aan traumatische ervaringen wegens de rol van zijn vader bij de Taliban. Uiteindelijk oordeelt de Minister voor Immigratie, Integratie en Asiel dat de uitzetting van klager tijdelijk uitgesteld zal worden.

Het Hof besluit de zaak van de rol te schrappen omdat de Regering klagers uitzetting heeft uitgesteld.

Mudiangombe Kabasu (42658/05, 16 oktober 2012)

Klager, van Congolese nationaliteit, stelt dat hij bij uitzetting naar Congo een reëel risico loopt op onmenselijke behandeling. Volgens de Regering heeft klager het asielzoekerscentrum verlaten en is zijn verblijfplaats onbekend. Klagers vertegenwoordiger laat weten niet op de hoogte te zijn van klagers verblijfplaats en geen contact met hem meer te hebben.

De zaak is van de rol geschrapt, omdat klager klaarblijkelijk niet voornemens is zijn klacht te handhaven, aldus het Hof.

Murama (404/11, 16 oktober 2012)

Klagers, van Guinese nationaliteit, betogen voor het Hof dat zij een reëel risico lopen op onmenselijke behandeling bij uitzetting vanwege dreigende besnijdenis van de minderjarige dochter.

Het Hof verzoekt de Regering op grond van Regel 39 van zijn Procedureregels om klagers niet uit te zetten zolang de procedure bij het Hof loopt. De Regering heeft voldaan aan dit verzoek. Uiteindelijk trekken klagers het verzoekschrift in omdat hun asielverzoek in Nederland is ingewilligd. Het Hof schrapt daarop de zaak van de rol.

Abdi Mohammed (2738/11, 4 december 2012)

Klager, van Somalische nationaliteit, stelt op grond van artikel 3 EVRM dat zijn uitzetting naar Somalië zou leiden tot een reëel gevaar onderworpen te worden aan onmenselijke behandeling.

In de onderhavige zaak is er geen dreigend uitzettingsgevaar voor de eisers aangezien de Regering heeft aangegeven thans niet in staat te zijn uitgeprocedeerde asielzoekers uit te zetten naar Somaliland. Het Hof constateert dat er momenteel geen gevaar bestaat voor klager om onderworpen te worden aan behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Daarnaast is er geen aanwijzing dat deze stand van zaken

zal veranderen in de nabije toekomst. Nu er geen reden is om de klacht verder te onderzoeken schrapt het Hof deze van de rol.

A.K. en 11 andere zaken (50935/10, 4 december 2012)

Klagers, van Iraakse nationaliteit, stellen op grond van artikel 3 EVRM dat er een reëel risico bestaat dat zij ten gevolge van uitzetting naar Irak blootgesteld zullen worden aan onmenselijke behandeling. Sommige klagers stellen daarnaast dat er met betrekking tot hun grieven geen daadwerkelijk rechtsmiddel beschikbaar was in de zin van artikel 13 EVRM. Ook werd er in verband met de uitzetting naar Irak geklaagd op grond van artikelen 1, 2 en 8 EVRM.

Het Hof constateert dat er momenteel geen gevaar bestaat voor klagers om onderworpen te worden aan behandeling in strijd met artikel 3 EVRM, aangezien de Regering heeft aangegeven om praktische redenen niet in staat te zijn uitgeprocedeerde asielzoekers uit te zetten naar Irak. Daarnaast is er geen aanwijzing dat deze stand van zaken zal veranderen in de nabije toekomst. Nu er geen reden is om de klachten verder te onderzoeken schrapt het Hof deze van de rol.

Mahamed Ahmed (70517/11, 4 december 2012)

Klager, van Somalische nationaliteit, klaagt over de weigering van zijn verzoek om bescherming en doet daartoe een beroep op artikel 1 EVRM. Daarnaast stelt hij op grond van artikelen 2 en 3 EVRM dat zijn uitzetting naar Somalië hem zou blootstellen aan een reëel risico het slachtoffer te worden van geweld en onderworpen te worden aan onmenselijke behandeling. Ook stelt hij dat hij bij terugkeer naar Somalië zal moeten onderduiken, wat neerkomt op een schending van artikel 5 EVRM.

Het Hof constateert dat er in de onderhavige zaak geen dreigend uitzettingsgevaar voor klager bestaat, aangezien de Regering heeft aangegeven niet in staat te zijn uitgeprocedeerde asielzoekers gedwongen uit te zetten naar Somalië. Klager loopt dan ook geen risico te worden onderworpen aan behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Nu er geen reden is om de klacht verder te onderzoeken schrapt het Hof deze van de rol.

Muhammed Jemeal (18375/10, 4 december 2012)

Klaagster, van Iraakse nationaliteit, heeft in Nederland een asielaanvraag ingediend, welke is afgewezen door de Staatssecretaris van Justitie. Bij het Hof stelt klaagster dat zij bij uitzetting naar Irak een reëel risico loopt op onmenselijke behandeling in strijd met artikel 3.

Het Hof verzoekt Nederland op grond van regel 39 van zijn Procedureregels klaagster niet uit te zetten zolang de procedure voor het Hof loopt. De Regering heeft gehoor gegeven aan dit verzoek. Vervolgens blijkt dat klaagster vrijwillig is teruggekeerd naar Irak. Het Hof oordeelt op grond van artikel 37 lid 1(a) EVRM dat klaagsters

vrijwillige terugkeer erop wijst dat zij niet langer voornemens is haar verzoekschrift te handhaven. Het Hof schrapt de zaak van de rol.

Overige beslissingen tot schrapping van de rol:

46260/10	Huseen Abraar	12 januari 2012
23060/10	Abdi Mohamed	19 januari
60085/09	Al Saidi	19 januari
31989/10	Aweys Abdulkader	19 januari
25040/10	Mohamed Yusuf	19 januari
34128/10	Diallo	23 januari
33680/11	S.R.	24 januari
46499/10	Fitsume	16 februari
50006/10	Ma'aw Haji	16 februari
67779/09	Mosazgi Asfha	16 februari
21755/11	Queresho	16 februari
42963/10	Qavamitehrani	20 februari
22808/10	Abdirahman Ali	28 februari
6110/10	Abdulahi Ibrahim	28 februari
63896/09	Abdullahi Mao	28 februari
47852/10	Afzali	28 februari
5581/10	Ali Rooble	28 februari
62701/09	Jaafari	28 februari
63863/09	Mahamud Ilmi	28 februari
18938/10	Mohamed Makaraan	28 februari
67785/09	Mohamed Mokhtar	28 februari
1884/10	Omar Ahmed	28 februari
46900/11	Mohamed Ahmed	8 maart
55887/11	Adam Mohamed	21 maart
50149/10	Hussein Sharif	29 maart
32509/11	Mahamed Ali	29 maart
59926/09	Nuur Abdulle	29 maart
15444/11	Table Ali	29 maart
18737/11	Yasiin Abdi	29 maart
1798/10	Bakhtiar	31 maart
1502/11	Khalifa	17 april
1493/12	Chi	24 mei
21737/11	Sharmake	24 mei
18681/11	Daahir Abuukar	24 mei
65783/10	Abdi Aalan	24 mei
33306/08	Mohammed Ali	24 mei
17906/10	Awad	14 juni
62105/08	Ali Addo	14 juni
9710/11	Abdirsaq Aadan	14 juni
45168/10	Birgimagy	14 juni
45557/11	Sudi Mohamed	14 juni

36809/06	Saleh Ahmed	14 juni
59364/11	A.S.	10 juli
70290/11	Maghsude Yeganeh	12 juli
67520/11	Abdi	12 juli
25425/11	Ali Sudi	12 juli
40970/06	Dahir Sharif	12 juli
18687/11	Hassan Amin	12 juli
62841/11	Nuur Mahamed	12 juli
73182/10	Omar Ahmed	12 juli
32558/11	Omar Idow	12 juli
5281/11	Omar Mahamed	12 juli
39329/06	Osman	12 juli
63448/10	M.	6 september
60860/09	Abdulahi Diriye	8 november
7637/11	Al Magsoosi	6 december
56166/10	Al-Robaie	6 december
63598/10	Nejairawi	6 december
51736/12	Wardhere Ibrahim	6 december
51943/10	M.T.	4 december
63208/10	A.O.F.J.	4 december
63370/10	W.A.S.	4 december
63396/10	S.R.	4 december
63434/10	I.K.	4 december
70367/10	M.H.	4 december
71890/10	I.W.	4 december
74227/10	A.W.A.	4 december
4009/11	J.Q.	4 december
27465/11	S.S.Y. EN S.S.K.	4 december
20045/12	B.Z.S.	4 december

Deels geschrapd, deels niet-ontvankelijk

26494/09	Ahmed Ali	24 januari
----------	-----------	------------

V. Uitspraken en beslissingen in zaken tegen Nederland die geagendeerd zijn door het Comité van Ministers in het kader van het toezicht op grond van artikel 46, tweede lid, EVRM en artikel 39, vierde lid, EVRM

<i>Zaaknaam</i>	<i>Zaaknummer</i>	<i>Datum uitspraak</i>
Morsink	48865/99	11 mei 2004
Brand	49902/99	11 mei 2004
Mathew	24919/03	29 september 2005
Geerings	30810/03	1 maart 2007
Voskuil	64752/01	22 november 2007

A.	4900/09	20 juli 2010
Sanoma Uitgevers B.V.	38224/03	14 september 2010
Nelissen	6051/07	5 april 2011
G.R.	22251/07	10 januari 2012
Romet	7094/06	14 februari 2012
Emin	28260/07	29 mei 2012
Vidgen	29353/06	10 juli 2012
Van der Velden	21203/10	31 juli 2012
K. (<i>minnelijke schikking</i>)	11804/09	27 november 2012

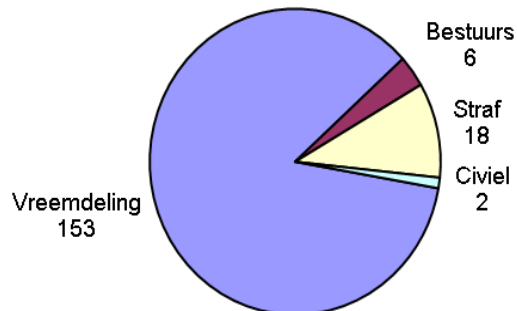
VI. In 2012 genomen maatregelen tot tenuitvoerlegging van eerdere uitspraken

Van Velden, 19 juli 2011, zaak nr. 30666/08

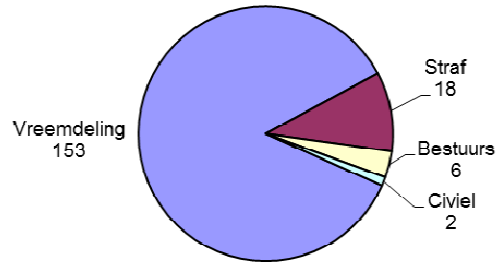
De periode dat klager onrechtmatig gedetineerd is geweest, is van een latere veroordeling afgetrokken zodat klager geen nadelige gevolgen van de schending meer ondervindt. De Minister van Veiligheid en Justitie heeft de uitspraak onder de aandacht gebracht van de Raad voor de Rechtspraak en het Parket-Generaal van het Openbaar Ministerie met het verzoek deze informatie te verspreiden.

Bij de Regering aanhangige Hofzaken in grafieken

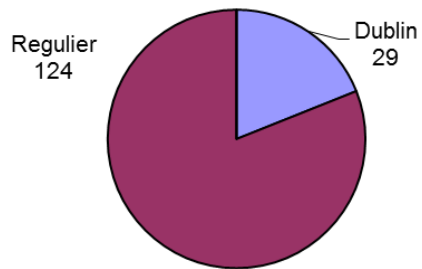
Totaal zaken per categorie

Vreemdelingenzaken per categorie

'Dublinzaken' per categorie

Vreemdelingenzaken per nationaliteit

